

13713 - SAHÂBE VE EBÛBEKİR'İN İMÂMETİ/HALİFELİĞİ HAKKINDAKİ EHL-İ SÛNNET'İN İNANCI VE İZLEDİĞİ YOL NASILDIR?

Soru

Sizin, İmam Ali -aleyhisselâm- hakkında: Peygamberimiz Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-'den sonra komutan (halife) olmamıştır, diye söylemenizin delili nedir?

Detaylı cevap

Birincisi:

Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-'in ashâbı hakkında kalpleri, her türlü kin duyma, nefret etme, iğrenme, haset etme ve çirkin görme gibi kötü hasletlerden, dilleri de onlara lââyık olmayan kötü sözlerden arındırmak, Ehl-i Sünnet vel-Cemaat'in esaslarından birisidir.

Nitekim Allah Teâlâ bu konuda şöyle buyurmuştur:

وَالَّذِينَ جَاءُوا مِنْ بَعْدِهِمْ يَقُولُونَ رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا وَلِإِخْوَانِنَا الَّذِينَ سَبَقُونَا بِالْإِيمَانِ وَلَا تَجْعَلْ فِي قُلُوبِنَا غِلًّا لِلَّذِينَ ﴿۱۰﴾
(آمَنُوا رَبَّنَا إِنَّكَ رَؤُوفٌ رَحِيمٌ)

سورة الحشر الآية: ۱۰

"Onların (Ensâr ve Muhâcirlerin) arkasından gelen (mü'min)ler, Ey Rabbimiz! Bizi ve îmânda bizi geçen kardeşlerimizi bağışla.Kalplerimizde îmân edenlere karşı hiçbir kin (ve haset) bırakma.Ey Rabbimiz! Şüphesiz ki sen (kullarına) çok şefkatli ve (onlara) çok merhametlisin, derler." (Haşr Sûresi:10)

Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'e itaat etmektir.

Nitekim Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurmuştur:

«لَا تَسُبُّوا أَصْحَابِي، فَوَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ؛ لَوْ أَنَّ أَحَدَكُمْ أَنْفَقَ مِثْلَ أُحُدٍ ذَهَبًا، مَا بَلَغَ مُدًّا أَحَدِهِمْ، وَلَا نَصِيفَةً»

[متفق عليه]

"(Allah'a ve Rasûlüne îmânda insanları) geçen Muhâcirler ile Ensar ve onlara güzellikle tâbi olanlar var ya işte Allah, (Allah'a ve Rasûlüne itaatlarından dolayı) onlardan razı olmuş, onlar da (itaat ve îmânlarına karşılık onlara bahşettiği büyük mükafattan dolayı) O'ndan râzı olmuşlardır. Allah, içinde ebedî olarak kalmak üzere onlara altından nehirler akan cennetler hazırlamıştır. İşte büyük kurtuluş, budur." (Tevbe Sûresi: 100)

Allah Teâlâ bu âyette, Muhâcirleri Ensâr'dan önce zikretmiştir.

Ehl-i Sünnet vel-Cemaat, Allah Teâlâ'nın, üçyüz on üç kişi olan Bedir Ehli için:"Ne yaparsanız yapın, ben sizleri bağışladım" dediğine inanırlar.

Nitekim Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- bu konuda şöyle buyurmuştur:

«لَعَلَّ اللَّهُ عَزَّ وَجَلَّ اطَّلَعَ عَلَى أَهْلِ بَدْرٍ، فَقَالَ: اَعْمَلُوا مَا شِئْتُمْ، فَقَدْ عَفَرْتُ لَكُمْ»

رواه البخاري ومسلم

"Belki de Allah -azze ve celle- Bedir'e katılanların durumlarına (rahmet ve mağfret bakışıyla) bakmış ve: (Ey Bedir Ehli!) Ne yaparsanız yapın, ben sizleri bağışladım, demiştir." (Buhârî, hadis no:3007, Müslim, hadis no: 2494) (Hadisi, Ali b. Ebî Tâlib -Allah ondan râzı olsun- rivâyet etmiştir.)

Ehl-i Sünnet vel-Cemaat, -Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in haber verdiği gibi-, Hudeybiye antlaşmasında ağacın altında kendisine bey'at eden hiç kimsenin cehenneme girmeyeceğine inanırlar. Hatta Allah Teâlâ onlardan râzı olmuş, onlar da O'ndan râzı ve hoşnut olmuşlardır. Mü'minler o zaman bin dört yüz kişiden fazla idiler.

Nitekim Allah Teâlâ onlar hakkında şöyle buyurmuştur:

لَقَدْ رَضِيَ اللَّهُ عَنِ الْمُؤْمِنِينَ إِذْ يُبَايِعُونَكَ تَحْتَ الشَّجَرَةِ فَعَلِمَ مَا فِي قُلُوبِهِمْ فَأَنْزَلَ السَّكِينَةَ عَلَيْهِمْ وَأَثَابَهُمْ فَتْحًا. (قُرَيْبًا)

سورة الفتح الآية: ١٨

"(Ey Peygamber!) Andolsun ki Allah, (Hudeybiye'de) o ağacın altında sana biat ettikleri zaman, o mü'minlerden râzı olmuştur. (Allah) onların kalplerinde olanı (îmânı, samimîyeti ve vefâkârlığı) ihlası bildiği için onların üzerine güven duygusu indirmiş (ve kalplerini sâbit kılmıştır). Onları hemen yakında gerçekleşen bir zaferle ve alacakları birçok ganimetle mükafatlandırmıştır." (Fetih Sûresi: 18)

Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- de bu konuda şöyle buyurmuştur:

«لَا يَدْخُلُ النَّارَ إِنْ شَاءَ اللَّهُ مِنْ أَصْحَابِ الشَّجَرَةِ أَحَدٌ الَّذِينَ بَايَعُوا تَحْتَهَا»

[رواه مسلم]

"Ağacın altında bey'at edenlerden hiç kimse, -inşaallah- cehenneme girmeyecektir." (Müslim, hadis no: 2496)

Ebu Bekir, Ömer, Osman ve Ali -Allah onlardan râzı olsun- Hudeybiye'de ağacın altında Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-'e bey'at eden sahâbeden idiler.

Ehl-i Sünnet vel-Cemaat, Aşere-i Mübeşşere (cennetle müjdelenen on sahâbî), Sâit b. Kays b. Şemmâs ve başka sahâbîler gibi, Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-'in cennetle müjdelediği kimselerin cennetlik olduklarına şâhitlik ederler.

Nitekim Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- bu konuda şöyle buyurmuştur:

«أَبُو بَكْرٍ فِي الْجَنَّةِ، وَعُمَرُ فِي الْجَنَّةِ، وَعُثْمَانُ فِي الْجَنَّةِ، وَعَلِيٌّ فِي الْجَنَّةِ، وَطَلْحَةُ فِي الْجَنَّةِ، وَالرُّبَيْزُ فِي الْجَنَّةِ، وَأَبُو عُبَيْدَةَ بْنُ الْجَرَّاحِ فِي الْجَنَّةِ، وَسَعْدُ فِي الْجَنَّةِ، وَسَعِيدٌ فِي الْجَنَّةِ، وَأَبُو عَوْفٍ فِي الْجَنَّةِ»

رواه أبو داود والترمذي وصححه الألباني

"Ebu Bekir cennettedir. Ömer cennettedir. Osman cennettedir. Ali cennettedir. Talha (b. Ubeydullah) cennettedir. Zubeyir (b. Avvam) cennettedir. Abdurrahman b. Avf cennettedir. Sa'd (b. Ebî Vakkas) cennettedir. Saîd (b. Zeyd) cennettedir. Ebu Ubeyde b. Cerrâh cennettedir." (Ebû Dâvûd, hadis no: 4649, Tirmizî, hadis no: 3747, Elbânî de hadisin sahih olduğunu belirtmiştir.)

Ehl-i Sünnet vel-Cemaat, Ali b. Ebî Tâlib ve başka sahâbenin:"Bu ümmetin, Peygamberi Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem-'den sonra en hayırlı ve en fazîletlisi, önce Ebu Bekir, sonra Ömer'dir" diye haber verdiği mütevâtir kaynağı kabul ederler.

Nitekim Muhammed b. Hanefiyye'den rivâyet olunduğuna göre o, şöyle demiştir:

« قُلْتُ لِأَبِي: أَيُّ النَّاسِ خَيْرٌ بَعْدَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ؟ قَالَ: أَبُو بَكْرٍ. قُلْتُ ثُمَّ مَنْ؟ قَالَ: ثُمَّ عُمَرُ. »
« وَحَشِيثٌ أَنْ يَقُولَ عُثْمَانُ قُلْتُ ثُمَّ أَنْتَ؟ قَالَ: مَا أَنَا إِلَّا رَجُلٌ مِنَ الْمُسْلِمِينَ »

رواه البخاري

"Babama (Ali b. Ebî Tâlib'e): Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-'den sonra insanların en hayırlısı kimdir? diye sordum. O: Ebu Bekir'dir, buyurdu. Sonra kimdir? diye sordum. O: sonra Ömer'dir, buyurdu. Ben, onun Osman demesinden korktum ve sonra sen misin? diye sordum.O: Ben, müslümanlardan ancak bir kimseyim, diye buyurdu." (Buhârî, hadis no: 3671)

Ehl-i Sünnet vel-Cemaat, Ebu Bekir ve Ömer'den sonra üçüncü en hayırlısının Osman, dördüncüsünün de Ali -Allah onlardan râzı olsun- olduğunu kabul ederler.

(Bu konuda daha detaylı bilgi için, Şeyhulislâm İbn-i Teymiyye'nin, "el-Akîdetu'l-Vâsitiyye" adlı eserine bakınız.)

İkincisi:

Ehl-i Sünnet vel-Cemaat, Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-'den sonra hilâfete en lâıyk ve hak sahibi olanın, Ebu Bekir es-Sıddık -Allah ondan râzı olsun- olduğu görüşündedir.

Ebu Bekir'in -Allah ondan râzı olsun- imâmete/hilâfete en lâıyk ve hak sahibi olduğunu gösteren delillere gelince bunlar:

1. Muhammed b. Cubeyr b. Mut'im'in babasından rivâyet ettiğine göre, o şöyle demiştir:

« أَنْتِ امْرَأَةُ النَّبِيِّ ع فَأَمَرَهَا أَنْ تَرْجِعَ إِلَيْهِ، قَالَتْ: أَرَأَيْتِ إِنْ جِئْتُ وَلَمْ أَجِدْكَ؟ كَأَنَّهَا تَقُولُ الْمَوْتَ، قَالَ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: « إِنَّ لَمْ تَجِدِينِي فَأْتِي أَبَا بَكْرٍ »

رواه البخاري

"Bir kadın Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'e gelince, Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- ona daha sonra kendisine tekrar gelmesine emretti. Kadın: Eğer tekrar sana geldiğimde seni bulamazsam (seni ölmüş bulursam) ne yapayım? (Cubeyr b. Mut'im şöyle dedi:) Kadın, sanki ölümü kastediyordu. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- buyurdu ki: Beni bulamazsan, Ebu Bekir'e git." (Buhârî, hadis no: 3659)

2. Abdullah b. Mes'ud'dan -Allah ondan râzı olsun- rivâyet olunduğuna göre, Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurmuştur:

« اِقْتَدُوا بِاللَّذِينَ مِنْ بَعْدِي: أَبِي بَكْرٍ وَعُمَرُ »

رواه الترمذي وصححه الألباني

"(Güzel ahlâklı ve doğru sözlü olmalarından dolayı) benden sonra gelecek (ve benim görevimi yerine getirecek olan) iki halifeye: Ebu Bekir ve Ömer'e uyun." (Tirmizî, hadis no: 3805, Elbânî de hadisin sahih olduğunu belirtmiştir.)3. İbn-i Ömer'den -Allah ondan râzı olsun- rivâyet olunduğuna göre, Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- şöyle buyurmuştur:

« بَيْنَا أَنَا عَلَى بئرٍ أَنْزَعُ مِنْهَا، إِذْ جَاءَ أَبُو بَكْرٍ وَعُمَرُ، فَأَخَذَ أَبُو بَكْرٍ الدَّلْوَ، فَتَرَعَّ دَنُوبًا أَوْ دَنُوبَيْنِ وَفِي نَزْعِهِ صَغْفٌ فَعَمَرَ اللَّهُ لَهُ، ثُمَّ أَخَذَهَا عُمَرُ بْنُ الْخَطَّابِ مِنْ يَدِ أَبِي بَكْرٍ فَاسْتَحَالَثَ فِي يَدِهِ عَرَبًا، فَلَمَّ أَرَّ عَبْقَرِيًّا مِنَ النَّاسِ يَفْرِي « فَرِيَهُ حَتَّى صَرَبَ النَّاسُ بِعَطَنِ »

رواه البخاري

"Ben, (uyuduğum sırada rüyâmda) bir kuyunun başında kovayla ondan su çekiyordum. Derken yanıma Ebu Bekir ve Ömer geldiler. Ebu Bekir (beni rahatlatmak için elimden) kovayı aldı ve kuyudan bir veya iki kova su çekti. Su çekişinde bir yavaşlık ve yumuşaklık vardı. Allah ona mağfiret etsin. Sonra Ebu Bekir'in elinden kovayı Ömer b. Hattab alır almaz o kova, onun elinde olduğundan daha büyük bir kova haline dönüştü. Artık ben, insanlardan Ömer'in gördüğü işi yapabilecek kuvvette güçlü ve mükemmel bir kimseyi görmedim. Nihâyet insanlar, orayı develerin sulak ve eylek yeri edindiler." (Buhârî, hadis no: 3676)

Hâfız İbn-i Hacer -Allah ona rahmet etsin- bu hadisin şerhinde şöyle demiştir:

«بَيْنَا أَنَا عَلَى بئرٍ» : Yâni:"Uyurken rüyâmda bir kuyunun başındaydım."

«أَنْزَعُ مِنْهَا» Yâni:"Kuyudan kovayla su çekiyordum."

«فَتَرَعَ ذُنُوبًا أَوْ ذُنُوبَيْنِ» Yâni:"Zenûb, içerisinde su olan büyük kovadır.Bana görünen odur ki, burada Ebu Bekir'in zamanındaki büyük fetihlere işâret edilmektedir ki bunlar üç tanedir. Bundan dolayı Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem- Ömer'in kaç kova su çektiğini zikretmemiştir.Sadece onun kuyudan güçlü ve kuvvetli bir şekilde su çekmekle vesfetmiştir.Bu da onun hilâfeti zamanında meydana gelen sayısız fetihlere işâret etmektedir. Yine de en doğrusunu Allah bilir.

İmam Şâfiî de bu hadisin açıklaması hakkında "el-Um" adlı eserinde, hadisi zikrettikten sonra şöyle demiştir:

«وَفِي نَزْعِهِ صَعْفٌ» Yâni:"Su çekişinde bir yavaşlık ve yumuşaklık vardı."

"Sözü, onun hilâfetinın kısa süreçeğine, ölümünün erken geleceğine ve Ömer'in uzun süre hilâfette kalmasından dolayı ulaştığı fetihlere ve genişliğe, onun dînden dönenlerle savaşmakla meşgul olmasından dolayı ulaşamayacağına işâret edilmiştir."

«فَعَفَرَ اللَّهُ لَهُ» Yâni:" Allah ona mağfiret etsin."

İmam Nevevî şöyle demiştir:

"Bu, konuşan (Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-) tarafından sadece bir duâdır. Yani bu sözün hiçbir mefhumu yoktur (yani Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-, Ebu Bekir herhangi bir günah işlediğinden veya hata ettiğinden dolayı bu sözü söylememiştir.Aksine ona duâ etmiştir.)"

Başka âlimler ise şöyle demişlerdir:

"Burada Ebu Bekir'in ölümünün yaklaştığına işâret edilmiştir.Bu duâ, Allah Teâlâ'nın Peygamber Muhammed -sallallahu aleyhi ve sellem- hakkında buyurduğu şu sözü gibidir:

إِذَا جَاءَ نَصْرُ اللَّهِ وَالْفَتْحُ (1) وَرَأَيْتَ النَّاسَ يَدْخُلُونَ فِي دِينِ اللَّهِ أَفْوَاجًا (2) فَسَبِّحْ بِحَمْدِ رَبِّكَ وَاسْتَعِذْهُ إِنَّهُ (3)
(كَانَ تَوَّابًا)

سورة النصر

"(Ey Peygamber! Kureyş'in kâfirlerine karşı üstün gelip Mekke'nin fethi gerçekleşmek sûretiyle) sAllah'ın yardımı geldiğinde ve insanlar bölük bölük Allah'ın dînine (İslâm'a) girdiklerini görünce, Rabbine hamd ederek O'nu çokça tesbih et ve O'ndan mağfiret dile(yerek Rabbinin huzuruna çıkmak ve O'nunla buluşmak için hazırlık yap). Çünkü O, tevbeleri çok kabul edendir." (Nasr Sûresi:1-3)

Bu sûre, Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in ölümünün yaklaştığına işâret etmiştir.

(İbn-i Hacer) dedim ki: Ebu Bekir'in hilâfeti zamanında fetihlerin az olmasının sebebi; kendi isteğiyle olmadığına işâret edilmiş olabilir.Çünkü bunun sebebi, hilâfet süresinin kısa olmasıdır. Peygamber -sallallahu aleyhi ve sellem-'in ona Allah Teâlâ'dan mağfiret dilemesi, onun yerilmemesi ve ayıplanmaması içindir.

«فَاسْتَحَالَثَ فِي يَدِهِ عَزَبًا» Yâni:"Kova onun elinde büyük bir kovaya dönüştü."

«فَلَمْ أَرَ عَبَقْرِيًّا مِنْ النَّاسِ يَفْرِي فَرِيَهُ» Yâni:" Artık ben, insanlardan onun gördüğü işi yapabilecek kuvvette güçlü ve mükemmel bir kimseyi görmedim."

4. Âişe'den -Allah ondan ve babasından râzı olsun- rivâyet olunduğuna göre o şöyle demiştir:

« قَالَ لِي رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي مَرَضِهِ: ادْعِي لِي أَبَا بَكْرٍ أَبَاكَ وَأَخَاكَ حَتَّى أَكْتُبَ كِتَابًا، فَإِنِّي
« أَحَافُ أَنْ يَتَمَمَّيْ مُتَمَمٌ وَيَقُولُ قَائِلٌ: أَنَا أَوْلَى، وَيَأْبَى اللَّهُ وَالْمُؤْمِنُونَ إِلَّا أَبَا بَكْرٍ »

رواه مسلم

"Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- hastalığında bana şöyle buyurdu:(Ey Âişe!) Bana, baban Ebû Bekir'i ve kardeşini (Abdurrahman'ı) çağır. Bir vasiyyetimi yazdırayım. Çünkü benden sonra birisi çıkıp: (Hilâfete) ben daha lâyıyım, söyleyecek olmasından endişe

ediyorum. Halbuki Allah ve mü'minler, Ebû Bekir'den başkasının (halife) olmasından istemezler, buyurdu." (Müslim, hadis no: 2387)

5. Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem- ölmeden önceki hastalığında Ebu Bekir es-Sıddık'ı namaz kıldırması için müslümanlara imam olarak tayin etmiş ve onun yerine başka birisine râzı olmamıştır. Rasûlullah -sallallahu aleyhi ve sellem-'in onu kendisinin yerine namaz kıldırması için müslümanlara imam olarak tayin etmesi, büyük imâmete (halifeliğe) tayin edeceğine delâlet eder.

Yine de en iyisini Allah Teâlâ bilir.